

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΗΧΩ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΤΟΣ Α΄.

— 19 Αύγουστου 1893. —

ΤΕΥΧΟΣ Α΄.

Τοῖς ἀναγνώσταις.

Ὁ κ. Jules Simon, πρόεδρος τῆς Γαλλικῆς « Ἐταιρίας πρὸς ἐνθάρρυνσιν τῆς ἀρετῆς », ὁμιλῶν ἐπ' ἐσχάτων ἐν μιᾷ τελετῇ αὐτῆς περὶ τοῦ Honoré Arnoul ἔλεγεν :

« Ἰδρυσε πρὸ ἐτῶν τριάκοντα καὶ ἐνὸς τὴν Ἐταιρίαν, δοὺς εἰς αὐτὴν κατ' ἀρχὰς ὅ,τι εἶχε, δηλαδὴ τίποτε, καὶ ἤρχισε νὰ ζητῆ παρὰ τῶν ἄλλων ὅ,τι ἀπηρτεῖτο διὰ νὰ κάμῃ τὴν Ἐταιρίαν ».

Καὶ ὡς φαίνεται ἐπέτυχε πληρῆστα ἀφοῦ ἡ ἐν λόγῳ Ἐταιρία ζῆ ἐπὶ τοσαῦτα ἔτη καὶ ἔχει τὴν τιμὴν νὰ προεδρεύηται σήμερον ἀπὸ τόσον ἐξοχὸν ἄνδρα, ὡς ὁ Jules Simon.

Ἐὰν θὰ ἔχη τὴν αὐτὴν ἐπίζηλον τύχην ἡ « Φιλολογικὴ Ἠχώ » μου δὲν τὸ γνωρίζω. Ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὁποῖον εἶναι βέβαιον, εἶναι ὅτι, χωρὶς νὰ θελήσω νὰ παραβληθῶ πρὸς τὸν ἰδρυτὴν τῆς Ἐταιρίας αὐτῆς, τὸν μιμοῦμαι κατὰ τοῦτο τοῦλάχιστον ὅτι ἰδρῦω περιοδικὸν εἰς τὸ ὁποῖον δὲν ἔχω πολλὰ πράγματα νὰ δώσω καὶ ζητῶ ἀπὸ τοὺς ἄλλους ὅτι πρὸς αὐτὸ ἀπαιτεῖται.

Καὶ ἡ προθυμία τῶν λογίων τῆς πόλεως μας, μ' ἐνισχύει ἐν τῇ πεπειθίσει ὅτι οἱ κόποι τοὺς ὁποίους καταβάλλω καὶ αἱ θυσίαι εἰς τὰς ὁποίας ἐτοιμάζομαι θὰ ἔχωσι ὡς πρακτικὸν ἀποτέλεσμα σχετικὴν τοῦλάχιστον πραγμάτων τῶν ἐλπίδων μου.

Ἡ εἰλικρινὴς ἐπιθυμία νὰ συντελέσω κατὰ τι εἰς τὴν δοθεῖσαν ὠθησιν, ἀπὸ τῆς εἰς τὸν ἐνδοξὸν τῶν Ὁσμανιδῶν θρόνον ἀναβάσεως τῆς Α.Α.Μ. τοῦ Σουλτάνου Ἀβδουὺλ Χαμίτ Χάν, πρὸς πᾶν τὸ καλὸν καὶ διὰ τῆς διαδόσεως

τῶν γραμμάτων ἔξαριν καὶ ἠθικοποίησιν τοῦ αἰσθήματος μὲ κάμνει πολλὰ νὰ ἐλπίζω περὶ τῆς τύχης τοῦ ἀνά χειρας περιοδικοῦ, τοῦ ὁποίου ἡ ἐμφάνισις κατὰ τὴν ἐπίσημον καὶ πανηγυρικὴν αὐτὴν ἡμέραν δὲν εἶναι συνεπῶς ἀπλῆ σύμπτωσις.

Ἐπικαλούμενος δὲ τὴν διὰ τὰ πρῶτα αὐτοῦ βήματα ἐπιείκειαν τοῦ καθ' ἡμᾶς κοινοῦ, ἐκφράζω τὰς εὐχαριστήσεις μου εἰς ὅσους τῶν λογίων ἦδη διὰ συμβουλῶν καὶ δι' ὑποσχέσεων μὲ ὑπεστήριξαν.

N. Φαληρεὺς.

ΝΕΟΙ ΟΡΙΖΟΝΤΕΣ ΕΝ ΤΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ.

Α'. Ὁ Συμβολισμὸς ἐν τῇ ποιήσει.

(Κριτικὴ μελέτη I. Γρυπάρη).

Ἄν ὁ θαυμαστός ἐκεῖνος πρόλογος τῶν « Ἀσμάτων τοῦ Δειλινοῦ » πού ζωγραφίζει μ' ὅσιν ἐνάργειαν καὶ μ' ἄλλον τόσον ἀνάλογον τῆς ὑποθέσεως ταραχμὸν τὴν ἀδιόριστον χαραυγὴ τῶν νεωτάτων χρόνων, ἂν τότε δὲν ἔσχυσε « de quel nom te nommer, heure trouble où nous sommes » τί θὰ ἔκανε σήμερα μετὰ παρέλευσιν ἐξήντα χρόνων, ἢ πού θὰ εὔρισκε τὸνομά σου, ὦ φοβερόν « τέλος τοῦ αἰῶνος »!

Ἄς ἀκούσωμεν καλύτερα τοὺς αἰθυλλικούς τόνους τοῦ θεολήπτου Τιτῆνος: « Βλέπομε βαθιὰ ἐκεῖ κάτω μυστηριώδη μέρα· μυστηριώδη μέρα ἔστων σιγαλὸν οὐρανό, πού ἀσπρογαλιάζει πίσω ἀπὸ τὰ κορροθούνα ἕμια μὲ τὴ μακρινὴ φωτιὰ νυχτερινοῦ σιδερούργειου, πού φαίνεται πρὶν ἀκόμ' ἀκουσθῶν οἱ σφύρες. Μὰ δὲν ξέρομε ἂν ἡ μακρινὴ αὐτὴ χαραυγὴ μᾶς σημαδεύει τὴν ἡμέρα, τὸν ἀληθινὸ λαμπρὸν ἥλιο· γιατί εὐρεθήκαμ' ἔξαφνα ἔστῃ σικιά, ἔσαυτὴ τὴν ἀγνώριστον ὥρα καὶ μπορεῖ αὐτὸς ὁ ἥλιος πού ἐπάνω του κρέμεται ὁ ἄνθρωπος, αὐτὸς ὁ ἥλιος πού προσκαλεῖ ἔστων ὀρίζοντα, αὐτὸς ὁ ἥλιος πού ἐλπίζει, νὰ εἶναι ἥλιος πού βάσιλεύει.

Καὶ ἂν περιορισθῶμεν εἰς τὸν φιλολογικὸν μόνον ὀρίζοντα, εἰς τὸν κύκλον τῶν ἐργαζομένων νὰ δώσουν τὴν καλὴν καὶ ζωντανὴν μορφήν τῆς Τέχνης εἰς τὴν λεπτὴν καὶ ἀπιαστὴν οὐσίαν τοῦ πνευματικοῦ κόσμου, εἰς τὸν κύκλον ἐκείνων πού θεωροῦν εὐγενῆ των προορισμὸν ἂν καθένος των—ὅπως λέγει ὁ ἰδιός μας ποιητής:

ὦρατο νὰ δώσῃ εὐτύχησε ἔστῃ ὄνειρά του σῶμα

μὲ στίχον ἢ μὲ μάξιμαρο, μ' ἦχο ἀρμονίας ἢ χροῶμα,

βέβαια δὲν θὰ βροῦμε « ἔστων οὐρανὸ τῆς τέχνης των » τὸ καθαρὸν καὶ εὐδιόγραφον φῶς τῆς μεγάλης ἡμέρας. Αἱ θετικαὶ ἐπιστήμαι, αἱ ὁποῖαι τὴν Κριτικὴν ἔχουν κάμῃ ἐπιστήμην φυσικὴν, εἶδος βοτανολογίας τῶν προϊόντων τοῦ πνεύματος, πού τὰ θεωροῦν ὅχι πλέον γεννήματα « μίξῃ ἀνεξαρτήτου ἡμῶν καὶ ἀπωτέρας δυνάμεως—τῆς Ἐμπνεύσεως » ἀλλ' ἀπλᾶς φυσιολογικὰ καὶ ἀναγκαίως ἀντιδράσεις τοῦ Ἐγῶ πρὸς ἐξωτερικὰ φαινόμενα (καὶ αὐτὲς τρο-

ποιοῦνται διαφορετικὰ κατὰ τὰς τρεῖς συνθήκας τῆς Τέχνης, τοῦ μέσου, τῆς φυλῆς καὶ τοῦ σημείου) (1) μᾶς δίδουν πολλὰ τὰ ἐπικουρήματα πρὸς ἀκριβῆ γνώσιν τῆς φιλολογικῆς καταστάσεως θεωρουμένης κατὰ τὴν τελευταίαν στιγμὴν τῆς ἐξελίξεώς της. Καὶ πρώτη ἡ στατιστικὴ μᾶς δίδει τρομακτικούς ἀριθμούς μεταξὺ τῶν πρώτων καὶ τελευταίων τούτων ἡμερῶν τῆς πεντηκονταετηρίδος μας (1840—90). Τότε μόλις δύομισι ἑκατομύρια ἀνθρώπων ἐταξίδευαν ἀπὸ τὴν Γερμανίαν, Γαλλίαν καὶ Ἀγγλίαν, ἐνῶ σήμερα εἶναι 614 ἑκατομύρια καὶ ἔχουν εἰς τὴν διάθεσιν των 218,000 χιλιάμετρα σιδηροδρομικῶν γραμμῶν, ἐνῶ οἱ ταξιδιώται τοῦ 40 εἶχαν μόλις 3,000 καθ' ἑλὴν τὴν Εὐρώπην. Εἰς τὰ 40 τὰ γαλλικὰ ταχυδρομεία διεκπεραιῶναν 94 ἑκατομύρια ἐπιστολῶν καὶ εἰς τὰ 81 ὀλόκληρα 595· καὶ ἐνῶ τότε ὅλα τὰ περιοδικὰ τῆς Γαλλίας συνεποσοῦντο εἰς 77, κατὰ τὴν στατιστικὴν τοῦ 91 ἀνήλθον εἰς 5,182! « Κανεὶς δὲν διαφιλονικεῖ—ἐπιφέρει ὁ M. Delines, ἀπὸ τὸν ὁποῖον δαναζόμεθα αὐτοὺς τοὺς ἀριθμούς—ὅτι διατρέχομεν ζωὴν μὲ τὴν μεγίστην πῆσιν ἀτμοῦ· αὐτὰ τὰ ἑκατομύρια τῶν ἐπιστολῶν πρέπει νὰ γραφοῦν, οἱ 5,185 περιοδικῶν καὶ ἐπιθεωρήσεων πρέπει νὰ συντεθοῦν καὶ νὰ διαβασθοῦν· μικρότατον παράδειγμα διὰ νὰ σκεσθῇ κανεὶς καὶ νὰ καταλάβῃ πόσον περισσότερον ἔξοδον « νευρικῆς δυνάμεως » κάνει σήμερα τὸ ἄτομον εἰς τὴν Γαλλίαν παρὰ πρὸ πενήντα ἐτῶν· καὶ ἔτσι βλέπομεν ἀπὸ μέρα σὲ μέρα νὰ βγαίνουν ἔστῃ μέση νέες νευρικῆς ἀρρώστιας, τὸ railway-spine, τὸ railway-brain, ἡ αἰθερομανία, ἡ μορφνομανία, τρανὰ σημεῖα ἀβαστάκτου κοπώσεως, ἀποτελέσματα τῆς ἐνδύσεως τοῦ ἀτόμου εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦ βίου, τὰ ὁποῖα φυσικὰ θὰ συνεπάγουν καὶ τὴν αὐξήσιν τῶν αὐτοκτονῶν· πραγματικῶς, εἰς διάστημα εἴκοσι ἐτῶν ἐτραπλασιάσθη ὁ ἀριθμὸς τῶν αὐτοκτόνων εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην, εἰς μόνον δὲ τὴν Ἑλλάδα σχεδὸν ἐπενταπλασιάσθη· πρῶτα τὰ ζαρώματα τοῦ γήρατος αὐλακάνουν τὰ ὠχρά μας πρόσωπα καὶ γέρνομε τὸ κεφάλι πρὸς τὸν τάφο νικημένοι ἀπὸ τὸν πόνο, ἀπὸ τὸν κόπο καὶ ὄχι ἀπὸ τὸν χρόνο, ἀφοῦ ὁ φυσικὸς θάνατος μᾶς φτάνει μεταξὺ τῶν σαράντα πέντε καὶ τῶν πενήντα πέντε. Ὅλ' αὐτὰ δικαιῶνουν ἐξωφθαλμιότατα τὸν περίφημον ἀφορισμὸ τῆς ψυχιατρικῆς Σχολῆς τοῦ μεγάλου Chareot πού λέγει: « Κατακουράσετε ἕναν ἄνθρωπο γερὸν καὶ κατὰ τὸ σῶμα καὶ κατὰ τὴν ψυχὴν καὶ θὰ ἔχετε ἕναν ὑστερικόν. » Καὶ διόλου παράδοξο δὲν θὰ φανῇ ἂν οἱ μαθηταὶ αὐτῆς τῆς Σχολῆς εὐρίσκουν ὅλα τὰ συμπτώματα αὐτοῦ τοῦ κουρασμοῦ εἰς τὰ τελευταῖα προϊόντα τῶν Καλῶν τεχνῶν.

Μεταξὺ ὅλων τῶν ὀπωσθήποτε ἐργαζομένων, οἱ συγγραφεῖς καὶ οἱ καλλιτέχναι εἶναι οἱ περισσότερον κουρασμένοι, ἂν λάβῃ κανεὶς ὑπ' ὄψιν τὴν φοβερὴν παραγωγικότητα πού σημειώνει ἡ στατιστικὴ. Καὶ κατὰ δίκαιον λόγον θὰ ζητήσῃ κανεὶς τὴν ἐπίδρασιν αὐτῆς τῆς κοπώσεως καὶ εἰς τὴν γενικὴ σύλληψιν καὶ εἰς τὴν τεχνικὴν ἀποτύπωσιν τῆς ἐργασίας των. Ὁ περὶ αὐτοῦ Δόκτωρ Max Nardau, ὁ γνώριμος συγγραφεὺς τῶν Konventionellen Lügen (Συνθηματικὰ ψεύδη) εἰς τὸ τελευταῖον του βιβλίον Entartung—ἄδικον καὶ ἀνεπιεικὲς ὡς πρὸς τὸν τίτλον ἂν δὲν ἐξεδέχετο τὸν Ἐκφυλισμὸν ὅχι ὅπως τὸν ἀντιλαμβάνομεθα ἡμεῖς μεταφυσικῶς ἀλλ' ὅπως τὸν χαρακτηρίζει ἡ φυσιολογικὴ, θετικὴ δηλ. ἐπιστήμη τῶν Mord καὶ Magnam—κατηγορηματικῶς ἀποφαίνεται ὅτι μέγιστος ἀριθμὸς τῶν κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη φιλολογικῶν ἔργων φέρουν ἀνυπόκριτον τὸν χαρακτήρα τῆς κοπώσεως ἢ τοῦ ἐκφυ-

(1) Ὁ Taine ἐξάγει ἰδίᾳ τὸ πρῶτον (milieu), ὁ D. Nisard τὸ τελευταῖον (Théorie du point précis).

λισμοῦ, ὅπως τὸν θέλει. Εἰς ὅλους τοὺς ἀντιπροσώπους τῆς τεχνικῆς παραγωγῆς τοὺς ὁποίους περιλαμβάνομεν ἔδω ὑπὸ τὸ κοινὸν ἂν καὶ ὄχι τόσο χαρακτηριστικὸν καὶ περιεκτικὸν ὄνομα τοῦ Συμβολισμοῦ (αἱ διάφοροι συμβολιστικαὶ σχολαὶ τῆς Γαλλίας περὶ τῶν ὁποίων θὰ κἀμῶμεν ἴδιον λόγον παρακάτω, ὁ Τολστοϊσμός, ὁ Ἴπσεν καὶ ὁ Μαίτερλιγκ εἰς τὴν καθαρῶς φιλολογίαν, ὁ Πελαδαρισμός εἰς τὰς ἀποτελεστικὰς τέχνας, ὁ Βαγνερισμός εἰς τὴν Μουσικὴν) (1) ὁ ἰατρός διακρίνει τόσο εἰς αὐτοὺς ὅσον καὶ εἰς τὸ δημόσιον, πού τοὺς ἀποδέχεται καὶ τοὺς περιβάλλει μὲ τὴν εὐνοίαν καὶ θαυμασμόν του, τὰ σημεῖα ἢ τὰ στίγματα τοῦ μυστικοῦ ἐκφυλισμοῦ, καὶ εἰς αὐτὴν τὴν τάσιν πρὸς τὸν Μυστικισμόν εὕρισκωμεν ἴσως τ' ὄνομα πού ζητοῦμεν διὰ νὰ χαρακτηρίσωμεν τὴν τελευταίαν αὐτὴν φάσιν τῆς πνευματικῆς παραγωγῆς τῶν ἡμερῶν μας. Ἐκεῖνος πού ἔχει πολλοὺς λόγους καὶ ἀφορμὰς ν' ἀντιλαμβάνεται τὸν αἰῶνά μας ὡς τὸν κατ' ἐξοχὴν αἰῶνα τῆς ὕλης καὶ τοῦ ψυχροῦ λογισμοῦ, ὁ ὁποῖος ἔταν εὐρηκαίρον ν' ἀνυψωθῆ ὀλίγον παραπάνω ἀπὸ τὰ καθημερινὰ συμφέροντα τῆς ὑπάρξεως διὰ νὰ φροντίσῃ περὶ τοῦ παγκοσμίου προβλήματος, ἀπαρνέεται κἀθεὶ πού δὲν εἶναι προσιτὸν εἰς τὴν ἐμπειρικὴν ἀντίληψιν, πού δὲν ἀγγίζειται, πού δὲν πιάνεται, πού δὲν μετρεῖται, πού δὲν ζυγίζεται, καὶ δὲν δίνει καμίαν ἀξία δι' ἐκεῖνο πού δὲν γίνεται νόμισμα—καθὼς λέγει ὁ αἰῶνος Μερτίστος τοῦ Γκαίτε—θὰ παραξενευθῆ βέβαια δι' αὐτὰς τὰς μυστικὰς τάσεις καὶ θὰ εἶχε δίκαιον ἂν δὲν ἦσαν τοῦτ' αὐτὸ φυσικωτάτη ἐξ ἀντιδράσεως ἀπόρροια τοῦ ὕλισμοῦ, θετικισμοῦ, νατουραλισμοῦ καὶ κἀθε ἄλλου ταιούτου εἶδους ἰσμοῦ. Τοιούτοτρόπως εἰδοποιούμενος ὁ Μυστικισμός διακρίνεται ἀπὸ κἀθε ἄλλην νευροπάθειαν, καθόσον οὗτος δὲν ἔλειψε ἀπὸ καμιά σχεδὸν σελίδα τῆς ἱστορίας τοῦ ἀνθρώπου, ἀφοῦ ἢ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, τοῦ νηραλιωτάτου ἐκείνου λαοῦ, εἶναι κορεσμένη ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἀδιάληπτον ῥευστόν αὐτῆ τοῦλάχιστον εἶναι ἢ θέσις πού ὑποστηρίζει γενναίως ὁ καθηγητὴς Κάρλ Δυπρέλ μ' ἐν συγγραμμά του ἐκδοθέν πρὸ ἐξαετίας ἐν Λειψία καὶ ἐπιγραφόμενον α ὁ Μυστικισμός τῶν Ἑλλήνων.

Ἄλλ' ἐπαναλαμβάνομεν ὁ Μυστικισμός ἢ ὁ Συμβολισμός ἐν τῇ τέχνῃ τῶν ἡμερῶν μας—ἐκτὸς τῆς παθολογικῆς αὐτοῦ ἀφορμῆς ὅπως ὑποστηρίζει ὁ Νορτάου—εἶναι κατὰ τὰ ἀμεσώτερα αὐτοῦ αἴτια τίποτε ἄλλο παρὰ ἀντίδροκισ κατὰ τοῦ Νατουραλισμοῦ.

(ἔπεται συνέχεια).

(1) Περὶ τοῦ νεογερμανοῦ Ἴπσεν ἔχει πρόχειρον ὁ ἀναγνώστης τὴν μελέτην τοῦ ἀτυχῆ Βιζυηνοῦ ἐν τῇ Ἔστει τοῦ 1892 Τ. Α. σ. 153 κ.ε. Περὶ τοῦ Μαίτερλιγκ ἐν τῷ Ἀνάτολικῷ Ἀστέρει τῆς πόλεως μας διατριβὴν τοῦ κ. Κ. Παλαμά, Μάιος 92. Ὁ Πελαδαρισμός εἶτε ὁ Συμβολισμός ἐν τῇ ταῖς ἀποτελεστικαῖς τέχναις θ' ἀποτελέσῃ ἴδιον κεφάλαιον τῆς παρούσης μελέτης.

ΚΟΡΗ ΕΥΠΕΙΘΗΣ

—*—

Ἀῆγημα πρωτότυπον.

Ἡ Κυρία Παρθενιάδου, ἐπαινοῦσα τὴν πρωτότοκόν της Ἀμαλίαν, λέγει αὐτὰ, σταυροκοπομένη:

—Ὅχι νὰ τὸ καυχῆθῶ, ἔδωκα στὰ παιδιὰ ἀνατροφή. Μὲ σέβονται καὶ ἔξω ἀπὸ τὰ λόγια μου δὲ βγαίνουνε. Θεοροπούμενα, ποτές τους νηστεία δὲ χαλῶσυνε. Ἐκείνη ἢ Ἀμαλία μου (ὄχι νὰ τὸ παινῆθῶ) ὄλοι τῇ λένε κορώνα τῶν κοριτσιῶν. Ἄλλη νὰ ἦτανε τὸν κύρ Ἰορδάνη ἀντρα τῆς τὸν ἔπαιρνε; ποτές δὲν τῶκανε, μὰ ἢ Ἀμαλία μου τὸ χρυσὸ μου τὸ κορίτσι, τὸν πῆρε, γιὰ νὰ μὴν πῆ ὄχι σὲ μένα.

Καλὰ ἔκαμα καὶ δὲν τὰμαθῆ πολλὰ γράμματα τὰ παιδιὰ μου, νὰ πάρῃ ὁ νοῦς τους ἀέρχ καὶ νὰ θέλουνε νὰ σηκώσουνε κεφάλι.

Τί ἔχει ὁ κύρ Ἰορδάνης; νοικοκύρης ἀνθρώπος, πού ἔχει δέκα κλειδιά στὴν τσέπη του, ἀπὸ σπῆτι καὶ ἀπὸ μαγαζιά. Θὰ ζήσῃ σὰν βασίλισσα καὶ ὕστερα αὐτὸς μὲ τὰ βουνα ἴσια ἴσια δὲν θὰ ζήσῃ, πέρνει ἕναν ἀντρα ὅπως τὸν θέλει. Πηγαίνω στὸ σπῆτι τῆς καὶ τὴν καμαρώνω τοῦ πουλιῶ τοῦ γάλα τῆς φέρνει, αὐτοὶ οἱ Ἀνατολίτιδες ἀγαποῦν τὴ γυναῖκα. Ἄς ἔχει τὴν εὐχὴ τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Παναγίας, πού μάκουσε καὶ τὸν πῆρε.

Ἄν ἔπαιρνε κἀνένα παληκαράκι καὶ ζοῦσε ἀσχημὴ ζωὴ, καλὰ ἦτανε; Ἄμ' αὐτὰ κι' αὐτὰ κάμουν τῆς κοπέλαις καὶ κακοπέρτουνε ἢ γένουνται γεροντοκόριτσα.

Αὐτὰ λέγει ἢ κ. Παρθενιάδου μονολογοῦσα (καὶ ἐν ὁμηγύρει) χωρὶς νὰ πάρῃ ἀναπνοήν.

Ἡ Ἀμαλία ἔγεινε κυρία Ἰορδάνου καὶ κατ' ἀρχάς τὴν ἐμέθυσε ὁ πλοῦτος τοῦ γέροντος.

Ἐγεινε ἢ κομψοτέρα γυνὴ τοῦ πολυθρόβου Πέρα, καὶ αἱ ἐνδουμασίαι τῆς, ἐκίνουν τὴν ζηλοτυπίαν ὄλων.

Δι' αὐτὸ ἢ κ. Παρθενιάδου ἔχαιρε τόσο πολύ, διὰ τὴν πρακτικὴν ἰδέαν καὶ διὰ τὴν ἐπιτυχῆ ἐφαρμογὴν τῆς ἰδέας ταύτης.

Καμμία δὲν ἐτόλμησε νὰ ἀποκαλέσῃ «θύμα» τὴν Ἀμαλίαν, τὰ θύματα δὲν φαίνονται τόσο ἀστραπηθόλα καὶ τόσο εὐτυχῆ.

Εἰς τὸν πολυτάραχον βίον, εἰς τὸν ὁποῖον ἐρίφη ἢ Ἀμαλία, δὲν εὕρισκε καιρὸν νὰ σκεφθῆ διὰ τὸν σύζυγόν της, ὥστε τὴν ζωὴν του δὲν τὴν εὕρισκε περιττὴν ἀκόμη.

Μίαν ἐσπέραν ἐπέστρεψε μελαγχολική, ὕβρισε τὰς ὑπηρετείας καὶ εἶδε διὰ πρῶτην φοράν μὲ ἀηδίαν τὸ ἐρρυτιδωμένον πρόσωπον τοῦ συζύγου της, ὅστις τὴν ἐθαύμαζε μὲ ἀνοικτὸν στόμα.

Ἡ Ἀμαλία ἠγάπα.

Γνωρίζετε εἰς ποῖον τυχαίως καὶ μοιραίως ἐρρίφθησαν τὰ βλέμματα τῆς νεαρᾶς γυναικός, συνελθούσης ἐκ τῆς μέθης της; εἰς τὸν κ. Πολύκαρπον Παισανίαν ὁ ὁποῖος ἔγεινε τριάκοντα πέντε ἐτῶν χωρὶς νὰ κατορθώσῃ νὰ εὕρῃ ἐργασίαν καὶ κατ' ἄλλην ἐκδοσιν, κατώρθωσε νὰ μὴ εὕρῃ ἐργασίαν, μέχρι τῆς σεβαστῆς αὐτῆς ἡλικίας.

Ἐἶχε ἀδελφὴν βάρπτριαν καὶ ἐκείνη βάρπτουσα νύκτα καὶ ἡμέραν τὸν ἐνέδουε εὐπρεπῶς καὶ τὸν ἔβλεπε κανεὶς πάντοτε κομψόν, νὰ παίξῃ χαρτιά ἀπὸ πρωῒς μέχρις ἐσπέρας, εἰς τὰ ἀπέναντι τοῦ κήπου τῶν Μνηματᾶκιων κερνεῖα. Ὅλα μὲ τὴν σειρὰν τὰ ἐτίμα διὰ τῆς παρουσίας του.

Αὐτὸν ἡ Ἀμαλία ἠγάπησε καὶ ἐπειδὴ ὁ ἔρωσ τοῦ ἀφῆρει ἀρκετὰς στιγμὰς ἀπὸ τὰ χαρτιά, ἔπρεπε ν' ἀποζημιωθῇ καὶ ἡ Ἀμαλία τοῦ ἔδιδε κατ' ἀρχὰς περισσευμένα χρήματα, κατόπιν περικόπτουσα ἐκ τῶν δαπανῶν της καὶ ἐπειδὴ ὁ Νάρκισος ἔγεινε ἀπαιτητικώτερος, μίαν φοβεράν ἡμέραν, ἐνῶ ὁ κ. Ἰορδάνης ἐκοιμᾶτο, ἤνοιξε τὸ χρηματοκιβώτιόν του καὶ ἔκλειψεν ἑκατὸν λίρας.

Τεταραγμένη, μὲ κόμην ἀνωρθωμένην περιέβλεπε δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ, ὡς νὰ εἶχον ζῶν αἱ ἐπὶ τοῦ τοίχου εἰκόνες, ὡς νὰ ἔφερον ἐκάστη λίρα, τὴν ὑπογραφήν τοῦ συζύγου της.

Δὲν παρήλθε πολὺς καιρὸς καὶ τὸ ταχυδακτυλουργικὸν πείραμα ἐπανελήφθη.

Πότε! Θεέ μου, θὰ πεθάνῃ; εἶναι τόσῳ γέρος· πάρε τον μὲτ' ὄρα γρηγορώτερα, νὰ ἴσυχάσω κ' ἐγώ.

Ἦτο βεβαία δὲ ὅτι δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ ἀποθάνῃ ἀπὸ μάλιστα τόσῳ θερμῶς παρεκάλει πρὸς τοῦτο, τὸν πολυεύσπλαγχνον Θεόν.

Τὴν ἐσπέραν τῆς δευτέρας ἀραιμαξείας, ὁ κ. Ἰορδανᾶκης ἐκοιμήθη ἑνωρὶς καὶ ἡ Ἀμαλία μετὰ τοῦ ἀνεψιοῦ, φοιτητοῦ τῆς ἰατρικῆς, μετέβη εἰς τὴν γυνίον τῆς φίλης της κ. Κωνσταντινίδου.

Ἐπαιζῶν ἐκλεκτὰ κομᾶτια στὸ πιάνο, ἔπαιζε ὁ ἔξοχος μανδολινιστὴς κ. Σέλβες μανδολῖνον, ἐχόρευσαν καὶ ὁ κ. Πολύκαρπος Παισανίου, ἀφῆκε πρὸς στιγμὴν τὰ χαρτιά καὶ ἐχόρευσε τὴ Ρωσικὴ μαζούρκα μετὰ τῆς Ἀμαλίας.

*Ἀἴφνης ἡ θύρα ἤνοιξε καὶ εἰσῆλθεν ὁ κ. Ἰορδανᾶκης, ἐρυθρὸς ὡς ἀποπληκτικός, μὲ ὀφθαλμούς αἱματηρούς καὶ τρέμων.

Ὅλοι προησθάνθησαν συμφορὰν καὶ ὁ παιδρὸς χορὸς ἐσταμάτησεν. Ἡ Ἀμαλία προησθάνθη ἀληθέστερα πράγματα, διότι ἐκλονίσθησαν τὰ γόνατά της, ἐβόμβουν τὰ ὠτά της καὶ θὰ ἔπιπτε ἂν δὲν τὴν ἐβάσταζε, σχεδὸν εἰς τὰς ἀγκάλας του ὁ κ. Πολύκαρπος.

Ὁ κ. Ἰορδάνης διέσχισε κλονιζόμενος τοὺς χορευτάς, ἐκεραυνοβόλησε τὴν σύζυγόν του δι' ἐνὸς βλέμματος, ἤγειρε τὴν ἀθλητικὴν χεῖρά του, τῆς ἔδωκε φοβερὸν βράπισμα καὶ τὰ χεῖλη του τὰ ὑποτρέμοντα ἐψιθύρισαν, εἰς διαφόρους τόνους.

Κλέφτρα. Κλέφτρα. Κλέφτρα.

Ποῖον ἦτο βαρύτερον, τὸ βράπισμα ἢ ἡ ὕβρις; ἀγνοῶ, ἀλλὰ καὶ τὰ δύο τόσῳ ἐβάρυνον ἐπὶ τῆς θυγατρὸς τῆς κ. Παρβενιάδου, ὥστε ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἐπιθυμεῖ νὰ τὴν γνωρίσῃ, θὰ τὴν εὕρῃ εἰς τὸ ἐθνικὸν φρενοκομεῖον, μετὰ τῶν ἐπικινδύνων παραφρόνων ἀλυσσίδετον.

Ἀνοίγει φοβερὰ τοὺς ὀφθαλμούς της καὶ λέγει μὲ ἀρρισιμένα χεῖλη «κλέφτρα, κλέφτρα, κλέφτρα».

Ἡ κ. Παρβενιάδου δὲν ἐπαγγέλει τὸν μονόλογόν της πλέον,

ΛΑΦΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ ΤΗΣ ΜΟΝΗΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΡΜΟΛΑΟΥ

Ἐτυχηθῆθε ἰσχυρῶς ἐμαυτὸν ὅτι καθ' ἦν ἡμέραν ἠορᾶμιν τῆς ἐπισκέψεως τῶν χωρίων τῆς Προκονήσου, δηλαδὴ τῆς νήσου τῆς κοινότερον καλουμένης Μαρκάρᾳ, τὴν ἐπίτειον αὐτοῦ πανηγύριον ἦγε τὸ μικρὸν μοναστήριον τοῦ ἀγίου Ἐρμολάου. Ἦν ἡ 6 αὐγούστου, ἑορτὴ τῆς Μεταμορφώσεως, εἰς ἣν μετετέθη, πολὺ προνήμως, ἢ ἐπὶ τῆς μνήμης τοῦ πάτρωνος ἀγίου (26 Ιουλίου) πανηγύρις· οὕτω μίαν ἡμέραν προστίθεται εἰς τὸν κατὰ λογὸν τῶν ἡμερομνησίων τοῦ πτωχοῦ ἐργάτου, κατὰ τὸν ὑπογραμμὸν δὲ τοῦτον εὐχρῆς ἔργον ἤθελον εἶναι εἴπερ ἔπραττον καὶ ἄλλοι τόποι συχνὰ πυκνὰ πανηγύρις ἄγοντες.

Καίτοι ἔφερον γράμμα συστατικὸν τοῦ γυρκίου μητροπολίτου Προκονήσου κ. Ἰγνατίου, ἐν τούτοις ἡ φιλότιμος δημογεροντία τῆς πρωτεύουσας ἐν τῇ νήσῳ κωμοπόλεως ἐπέδωκε μὲ καὶ ἕτερον, δι' οὗ μὲ συνίσταται ταῖς προκρίταις τῶν λοιπῶν ἐξ χωρίων, εἰ καὶ διδάσκαλοι, πρόκριται, καὶ ἀρχιερατικοὶ ἐπίτροποι μετὰ χαρᾶς ἐχορήγουν πᾶσαν εὐκολίαν ἐν ταῖς ἐμαῖς ἐρευναῖς· ἀλλ' εἰσὶν ἀναγκαιότατα τὰ συστατικὰ γράμματα δι' ἕτερον τινα λόγον· ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν «ἀντικατ' ἤδεις» τινες, μὴ εἰδότες ψάλλειν ἀλληλοῦσα, περιέρχονται τὰ χωρία ταῦτα καὶ τὰς νήσους, σκοπὸν ἔχοντες τὴν ἀγορὰν νομισμάτων ἢ μικρῶν ἀγαλμάτων, ἐνίοτε δὲ καὶ πλανηδὶάς τις συγγραφεὺς πωλῶν τὸν «Διάκοσμον» αὐτοῦ ἢ τὸν «Μεῖζονα Στολισμόν», φυλλάδια, δι' ὧν πληθύνεται ἡ γνῶσις, ἀλλ' ἀφαιρεθεῖσα πρότερον ἀπὸ τοῦ μυελοῦ τοῦ γρά-

ψαντος· οἱ τοιοῦτοι κατὰ Θράκην, ἢ Βιθυνίαν, ἢ τὰς νήσους τῆς Προποντιδῆς περιφερόμενοι, συνήθως ἀποφαίνονται καὶ περὶ ἐπιγραφῶν ἐλληνιστῶν μὲν γεγραμμένων, ἀλλ' ἀγνώστων αὐτοῖς νῦν μὲν ὅτι *Græca sunt, non leguntur*, νῦν δὲ περὶ τῆς λαμπροτάτης, εὐαναγιώστου, καὶ καλῶς διατηρουμένης ἐπιγραφῆς τοῦ χωρίου Κλαζακίου ὅτι αεῖναι βουληγράμα. Δι' αὐτὸ καὶ μόνον τὰ συστατικὰ καὶ τοῦ μητροπολίτου καὶ τῆς δημογεροντίας ἦσαν ἀναγκαῖα.

Ἦν λοιπὸν ἡ 6 αὐγούστου, ἡ δὲ ἀπόστασις ἀπὸ τῆς πρωτεύουσος κώμης μέχρι τῆς μονῆς, μόλις ἡμίσειαν καὶ μίαν ὥραν διακοῦσα, παρετάθη εἰς τέσσαρες. Εἶχον ὁδηγὸν ἄριστον, ὃν μοι συνέστησαν οἱ προέχοντες τοῦ Μαριμαρᾶ, πραγματικῶς ἀνθρώπων γινώσκοντα πάσας τὰς παρόδους καὶ διόδους, ἀνοδίας, καὶ κρημνοὺς, καὶ κόλπους τῆς νήσου ταύτης, ἴσως καὶ τῶν λοιπῶν, ὃν ἠδυνάμην μετὰ πολλῆς πεποιθήσεως ἄνα συστήσω οὐ μόνον εἰς τὸν ἑλκον Γρηγόριον Κακῆβαν πρὸς σύνταξιν καλῶν πινακῶν διὰ τὴν μικρὰν αὐτοῦ Γεωγραφίαν, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸν ἐπιφανῆ Κίπερτ, ὅστις ἐνῆλλαξεν ἐν τῷ χάρτῃ τῆς Ρωμυλίας τὰς θέσεις τῶν δύο χωρίων τῶν ἐν τῷ κόλπῳ Πασαλιμακίου.

Ὅταν εἰς ἀπλοῦς ἀνθρώπους λέγη τις ὅτι ζητεῖ ἀπέρες μὲ γράμματα καὶ μὲ ζωγραφίαν, κινδυνεύει ἄνα γίνεσθαι θεατὴς ἀκούσιος πάντων τῶν μαριμαρῶν καὶ λίθων, ἐφ' ὧν ἡ σμίλη τοῦ τεχνίτου ἐλάττεισε μίαν γραμμὴν ἢ τι μικρὸν ἀλλάκιον· ἐπεδεικνύον μοι μαριμαρὰ ἀσήμεντα ἢ λιθάρα τοιαῦτα, ὧν ὅμως πρὸς εὖρεσιν ἀπολέσθησαν ματαίως ὄρασι δύο ἐνέδειξάν μοι δὲ καὶ μέρη, ἐνθα ἄλλοτε κατέκειντο «ἀντίκες» ὑπὸ ἀλόγδου» τινος ἀφαιρηθείσαι. Οὐδὲν περιέργον ὅτι ἡ ἀμαρτία τοῦ Ἑλγίνου βράζει ἐπὶ τὴν κεφαλὴν πάντων ἐκείνου τῶν ἀπογόνων! Ἐξήντημένος οὐχὶ ἐκ τοῦ κόπου, ἀλλ' ἐκ τῆς διαψεύσεως τῶν προσδοκιῶν μου πρὸς συνάντησιν ἀπείρων δῆθεν καθ' ὄδον ἀρχαιοτήτων, ἀφικόμεν μίαν περίπου μετὰ μεσημβρίαν ὥραν εἰς τὸ μικρὸν μοναστήριον, οἰκοδόμημα βλῆθος μὲν ἔχον ὀλίγον, ἀλλὰ μῆκος μέγιστον, καὶ ἐν ᾧ πλήθος προσκυνητῶν ἐκ τῶν πέριξ χωρίων, ὧν μεταξὺ καὶ τέσσαρες ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, ἀφικόμενοι τὴν προτεραιάν, εὐθύμουν, μετὰ τὸν ἐν εὐλαθείᾳ πολλῇ ἐκκλησιασμόν. Εὐτύχημα ἦν ἀληθῶς ἡ συνάντησις τοῦ φίλου ἱατροῦ Π. Σκκληρίδου καὶ τοῦ κ. Κ. Χατζοπούλου, ὧν ἄνευ οὐδὲν ἴσως ἤθελον ἰδεῖ ἐν τε τῷ μοναστηρίῳ καὶ τῷ χωρίῳ Προαστείῳ (Προαστεῖδ) προσοχῆς ἄξιον. Ἐν τούτοις τὴν πρώτην θέσιν εἰς ἔκφρασιν εὐχαριστιῶν κατέχει δικαίως ὁ νεαρὸς ἡγούμενος τοῦ μονηρίου Πολύκαρπος ἱεροδιάκονος, διαικῶν αὐτὸ μετὰ στοργῆς, ζητῶν ὁ φιλότιμος νέος ἄνα ἀποσώσῃ πᾶν ὅ,τι περιεσώθη τέλος πάντων ἀπὸ τῆς ἀρπακτικῆς διαθέσεως προγενεστέρων ἡγουμένων, ὧν εἶς, ἐν ρουμουνακῇ τινι πόλει διατελῶν νῦν ἐφημέριος, περὶ ἑλπίδας δῆθεν, ὡς εἶπὸν μοι, καὶ παλαιὸν τι κτιτορικὸν τῆς μονῆς, ἧς τὴν ἱστορίαν ἀγνοοῦσιν οἱ παρῖοι.

Ἐγὼ βεβαίως ἐγίνωσκον πλείονα τῶν παρῶν. Ἀπὸ σιγγλίου τοῦ πατριάρχου Διονυσίου Δ' τοῦ Μουσελίμου, κατὰ Σεπτέμβριον τοῦ 1678 ἀπολελυμένου, σωζομένου δὲ νῦν ἐν τῇ «Νομικῇ Συναγωγῇ» τοῦ ἀεμινήστου Δουσιθέου Ἱεροσολύμων, ἀνεδιδασκόμεν ὅτι κατὰ τὰ τέλη τῆς ΙΖ' ἑκατονταετηρίδος εἶχε τὸ μονῆριον μοναχοὺς, ὅχι μοναχὸν ἕνα τὸν αὐτὸν καὶ ἡγούμενον, ὡς σήμερον, ὅτι πρὸ τοῦ χρόνου ἐκείνου οἱ τῆς Προκοννήσου ἀρχιεπίσκοποι κατεπέλιζον αὐτὸ, καὶ ὅτι τὸ Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως προλαμβάνον τὸν ἀρπακισμόν ἐκάρυξεν αὐτὸ ἐλευθέρον ἀπὸ τῆς ἀρχιεπισκοπικῆς ἐποπτείας καὶ τῆς ἐπιμεθῆσεως, ἐπὶ τῷ ὄρω τοῦ ποιηθῆσαι τὸ μνημόσυνον τοῦ ὀνόματος τοῦ ἀρχιερέως, ὅστις προσκαλούμενος ἠδύναντο ἄνα τελεῆ τὰς χειροτονίας τῶν ἐν αὐτῷ ἱερέων καὶ διακόνων. Καὶ ταῦτα μὲν ἐκ τοῦ πατριαρχικοῦ γράμ-

ματος ἀνερευθῶν δ' ἐν τῷ μοναστηρίῳ μὴ που τύχῃ κατακεχωσμένον ἔγγραφον τι λιθάριον ἢ κερῆμιον, εὔρον ἐντὸς ὑπογείου μάρμαρον μετὰ ἀναγλύφου σταυροῦ φέρον τὰς λέξεις

ΗΓΟΥΜΕΝΕΒ
ΟΝΤΟΣ ΤΟΥ ΠΑ
ΠΑΚΥΡΠΑΛΑΣΙΟΥ
ΕΠΙ ΕΤΟΥΣ
1650
ΖΡΝΗ'

Εὐτυχῶς, ἐξ ὧν εἶχε βιβλίων ἡ μὲν τοῦ ἁγίου Ἐρμούλου περιεσώθη νῦν φυλλὰς περιέχουσα τὴν εἰς τὸν πάτρωνα ἅγιον Ἀκολουθίαν, ἧς πᾶσα σελὶς σχεδὸν περιέχει χρονολογικὰ σημειώματα, ὡς περιέχουσι καὶ τινὰ τῶν βιβλίων τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐκπαίδευσης ἀκολουθίας. Ἡ Ἀκολουθία γεγραμμένη μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας καὶ ζηλωτῆς διὰ τοὺς χρόνους καὶ τόπους ἐκείνους, ὀρθογραφίας, ἐγρήθη κατὰ ἰούλιον τοῦ 1791 ὑπὸ Γεδεῶν ἱερομονάχου, σκοπελίτου μὲν τὴν πατρίδα, κουτλουμουσιανοῦ δὲ μοναχοῦ, δι' ἐξόδων τοῦ τότε τῆς μονῆς ἡγουμένου Παλάκη, προκοννήσου, ἐκ τοῦ χωρίου Προαστείου. Τοῦ Παλάκη διάδοχος ἐγένετο ὁ Γεδεῶν, ὡς ἡ παράδοσις ἀποσώζει, καὶ τοῦ Γεδεῶν ὁ Διονύσιος, ὁ γράψας τὰ κατὰ τὰς ὡσὰς τῶν τῆς φυλλάδος σελίδων ἀποσημειώματα, πάντα πλήρη μεγίστων καὶ ἀπέπτων ἀνορθογραφῶν. Ἐν τοῖς ἀποσημειώμασι τούτοις ὁ Διονύσιος βιογραφῶν ἑαυτὸν ἀπαλλάττει με τοῦ περὶ αὐτοῦ γράφειν ὀλίγον ἢ πολὺ.

Εὐκταῖον ἦν ἄνα εἶπερ ἐπαρχίας καὶ κώμας καὶ νήσους, ἢ μονὰς καὶ ναοὺς, ἐπισκεπτόμενός τις εὖρεσκε σημειώσεις τοιαύτας, ἴστω καὶ μικρὰν ἀξίαν ἔχουσας· διὰ τὴν ἱστορίαν τῆς ἀρχιεπισκοπῆς ἐν γένει καὶ τῆς Προκοννήσου ἔχουσι τινὰ σημασίαν, ἔχουσι μικρὰν ἀξίαν τ' ἀποσημειώματα· ἀλλὰ κατὰ τὴν ἐν ταῖς νήσοις τῆς μητροπόλεως Προκοννήσου περιουσίαν εὔρον ἐν τισὶ βιβλίοις ἐντύποις καὶ χειρογράφοις ἀποσημειώματα τοιαῦτα, ἀναφερόμενα εἰς τὴν ἱστορίαν ἐτέρων μερῶν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀνατολῆς. Ἄνα ποτε πάντα ταῦτα τὰ ἀπανταχοῦ διεσκορπισμένα συναχθῶσιν εἰς ἕνα, ἱκανὸν θέλωμεν ἔχει ὕλικὸν πρὸς σύνταξιν ἱστορίας τῶν μερῶν, ἐν οἷς οἰκοῦμεν, ἐν οἷς ἐγεννήθησαν ἢ ἐβίωσαν οἱ πατέρες ἡμῶν· διὰ τοῦτο μετὰ πολλῆς προσοχῆς καὶ χαρᾶς πολλῆς μετέγραψα τὰ σημειώματα τοῦ Διονυσίου, καὶ τούτων ὅσα δυνάμεθα μόνον ἐκδίδονται ἐν τῇ μετὰ χειρὸς ὑπομνήσει. Ἐχουσι δὲ οὕτω:

α 1805, νοεμβρίου πρώτη — ἡ ἀνακάνισις τοῦ μοναστηρίου τοῦ ἁγίου ἐνδύξου ἱερομάρτυρος Ἐρμούλου, καὶ τὸ γράφω εἰς ἐνθύμησιν (σελὶς 29 τῆς φυλλάδος· τὸ πρῶτον τούτο ἀναγράφεται καὶ εἰς τὸ ὑπέρθρον τῆς μονῆς).

α 1815, δεκεμβρίου 8 — ἦλθα ἀπὸ τὴν πατρίδα μου Ἄνδρον εἰς χωρίον Προαστεῖον, καὶ εὐρίσκωμαι ἕως τὴν σήμερον, καὶ τὸ γράφω εἰς ἐνθύμησιν (σελ. 4 τῆς φυλλάδος).

α 1822, ἰανουαρίου 1 πρώτη — ἔγινε ἡγούμενος ἐγὼ ὁ Διονύσιος ἱερομόναχος ὁ ἐξ Ἄνδρου, καὶ τὸ γράφω εἰς ἐνθύμησιν (σελὶς 4).

α 1829, ἰουλίου 12 — διατί ἐλίχνησα τὸ σιτάρι, καὶ δὲν ἀρώτησα, τριακόσια ἐξήντα γρόσια ἔδωκα (σελ. 13).

α 1830, ἰανουαρίου 1, πρώτη — ἔγινε ὁ Γεδεῶν ἱερεὺς, καὶ τὸ γράφω εἰς ἐνθύμησιν (σελ. 7).

α 1830, μαρτίου 4 — χειμῶνας βαρὺς ἐτξάκις τὰ δένδρα· ψοφήσανε καὶ τὰ πρόβατα, καὶ τὸ γράφω εἰς ἐνθύμησιν· ψόφησε καὶ τὸ ἕνα τὸ βῆδι μου, καὶ τὸ γράφω εἰς ἐνθύμησιν (σελ. 7).

α 1831, νοεμβρίου 4 — ἀνακαινίσις τῆς ἐκκλησίας, γκαλτζι¹ καὶ τύποισις τῶν εἰκότων, καὶ τὸ γράφω εἰς ἐνθύμησιν (σελ. 14· καὶ ἐξακολουθεῖ) ἐπαράτησα καὶ τὸ ζευγάρι, ἐξ αἰτίας τὰ σκάνδαλα. — Ὅλος ὁ κόσμος ἔτρωγε 10 γρόσια τὸ σιτάρι τὸ καιρό, καὶ ἐγὼ τὸ ἔτρωγα 20, καὶ ἄς ἦνε εἰς ἐνθύμησιν· ὅποιος εἶναι γνωστικός θέλει καταλάβει.

α 1851 — ἔσοντας καὶ μὲ διώρισεν ὁ ἀρχιερεὺς ἐπίτροπόν του εἰς τὴν χώραν ταύτην Προαστεῖο, μὲ τὸ νὰ εἶχαν ἐχθροκακίαν μερικὸι κακότεροισι ἀνθρώποι, μὲ ἐκαταλάλησαν, καὶ ἐβγάλαν τὸ ὄνομά μου· ἦμος ὁ Θεὸς νὰ τοὺς ἐσυγχωρήσῃ κτλ. (σελ. 17). Ἐν ταῖς ἀκολουθίαις σελίσιν ἀπαριθμεῖ τὰς ἀμπέλους καὶ χωράφια ὅσα ἐφύτευσε κατὰ τὰ ἔτη 1833, 34 καὶ 1843).

α 1833, ἰανουαρίου πρώτη ἕως ἑνδεκα τοῦ αὐτοῦ μηνός, ἔγινε μεγάλη παγωνία ὥστε ὅπου ἐπάγωσαν τὰ νερά καὶ οἱ τερέδες· εἰς μισὸ λεπτὸ ἐπάγωνε τὸ νερὸν μέσα εἰς τὸ γυαλί· καὶ τὸ γράφω διὰ ἐνθύμησιν (σελ. 1).

α 1833, αὐγούστου 2 ἕως τῆς Μεταμορφώσεως τὴν ἡμέραν ἔγινε ζέστη φοβερή, ὥστε ὅπου ἐκάησαν τὰ σταφύλια, καὶ τὸ γράφω εἰς ἐνθύμησιν· ἡμῶς καὶ οἱ ἀνθρώποι δὲν ὑπέφεραν τὴν ζέστην (σελ. 2).

α 1835, ἐγκαινιάσθη ἡ ἐκκλησία τοῦ ἀγίου Ἀθανασίου καὶ Ζωοδόχου Πηγῆς εἰς χωρίον Κλαζάκι (σελ. 22· ἐν τῇ αὐτῇ σελίδι καὶ τὰ ἐξῆς:)

α 1836, ἐγκαινιάσθη ἡ ἐκκλησία τοῦ ἀγίου Γεωργίου εἰς Κλαζάκι.²

α 1836, ἐγκαινιάσθη ἡ ἐκκλησία τοῦ ἀρχιστρατήγου εἰς Μαρχαροῦ.

α 1836, ἐγκαινιάσθη ἡ ἐκκλησία τοῦ ἀγίου Γεωργίου εἰς Ἀλώνη.

α 1836, ἔγινε ἀρχιμανδριότης ἡγουμένος τοῦ ἀγίου Ἐρμολάου Διονύσιος· καὶ τὸ γράφω εἰς ἐνθύμησιν.

α 1836, Σεπτεμβρίου 8 — ἀνεγώρησα διὰ τὴν Ἱερουσαλήμ. Διονύσιος ἱερομόναχος (σελ. φυλλάδος 23).

α 1836 — ἔγινε ἡγουμένος εἰς τὸ μοναστήριον τοῦ ἀγίου Γεωργίου εἰς Κλαζάκι· αὐτὸς ἔγινε καὶ κτίτορας τοῦ αὐτοῦ μοναστηρίου· υἱὸς τοῦ Φάνη, ἀπὸ χωρίου Προαστεῖο (σελ. 7. Πρόκειται περὶ τοῦ Γεδεών, περὶ οὗ ἐν ἔτει 1830).

1845, μαΐου 2 — ἔγινε φουρτουνα μεγάλη· ὁ καιρὸς νότος· ἐχάλασε τῆς στρέγες³ τοῦ μοναστηρίου, τὰ ντουβάκια τοῦ ἀμπέλου (σελ. 24).

α 1848, Φεβρουαρίου 17 — ἀπόθανεν ὁ οἰκονόμος παπᾶ Κομνηνὸς εἰς Μαρχαροῦ μὲ τὴν χολέρα, καὶ ἕτεροι πολλοὶ εἰς ὅλα τὰ περᾶξ (σελ. 26).

α 1849, ἰανουαρίου 6 — ἐχειροτονήθη ἀρχιδιάκων ὁ Ἄνθιμος, υἱὸς τοῦ Θεολόγου, ἐκ χώρας Προαστεῖο· ἦλθε καὶ ἡ ἀγία Ζώνη. Φεβρουαρίου 4 — ἔγινε φοβερὸς χειμῶνας, ἐκρέμισεν ἐν μέρος τὸ μοναστήρι· τρία ἡμισυ μπόγια τὸ χιόνι ἀπάνω εἰς τὴν σκέπασιν· καὶ τὸ γράφω εἰς ἐνθύμησιν (σελ. 25).

1. δηλ. ἐπιγύρωσις.

2. προδήλως ἐννοεῖ τὸν ναῖσκον τοῦ μοναχίου τοῦ ἀγίου Γεωργίου.

3. σατζάκια τσερκιώτερων.

§

Ἔοδε λήγουσι τὰ ἐν τῇ φυλλάδι τῆς ἱερᾶς Ἀκολουθίας ἀποσημειώματα. Ἄλλ' ἐν τισιν ἱεροτελεστικαῖς τεύχεσιν εὑρον καὶ τὰς ἐξῆς εἰδήσεις·

α 1812, μαρτίου 17 — χειμῶνας ζημιώδης εἰς ἀμπέλια καὶ δένδρα· (ἐν 76 σελίδι Μηναίου τοῦ Μαρτίου μηνός, ἐκδόσεως Γλυκῦ, 1796).

α 1825, ὀκτωβρίου 1, πρώτη — ὄρη πέμπτη τῆς νυκτός, ἔγινε σεισμὸς μεγάλος καὶ φοβερὸς, καὶ ἔστω εἰς ἐνθύμησιν (Τριώδιον, ἀνευ ἀρχῆς, ἐκδόσεως τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, οὗ ἐν τέλει φέρονται ἡ τε σημειώσις αὕτη καὶ αἱ ἐξῆς δύο:)

α 1826, ἰανουαρίου 28 — ὄρη τρίτη τῆς νυκτός, ἔγινεν ἕτερος σεισμὸς μεγάλος καὶ φοβερὸς, καὶ ἔστω εἰς ἐνθύμησιν.

α 1836, ἀπριλίου 18, ἀνήμερα τὸ Πάσχα, ὄρη ἑννάτη τῆς νυκτός, σεισμὸς μεγάλος καὶ φοβερὸς· εἰς ὀλίγην ὥραν ἕτερος πλέον φοβερὸς σεισμὸς, καὶ ἔστω εἰς ἐνθύμησιν.

α 1834, ἰουνίου 25 — ἔγινε εἰς τὰ Παλάτια τὸ θανατικὸν (ἐν τέλει Μηναίου τοῦ μηνός Ἰουλίου, ἐκδόσεως Γλυκῦ, τοῦ 1798).

α 1834, αὐγούστου 6 — ἔφυγε τὸ χωρίον ἀπὸ τὴν πανώλην, καὶ 8 Σεπτεμβρίου ἐμαζώθη· ὀκτωβρίου 3 ἔφυγε δεύτερον (σελ. 21 Μηναίου τοῦ Ὀκτωβρίου, πιθανῶς ἐκδ. τοῦ 1796).

§

Τριώρος ἐν τῇ μονῇ διαμονή μου ἀπήνεγκε τὸν ἀμητὸν τοῦτον. Εὔρον ὡσαύτως ἐν φύλλῳ βιβλιαρίου ὅτι ἡ μονὴ κατὰ τὰς ἱεραουργίας ἐποιεῖτο τὸ μνημόσυνον τῶν ὀνομάτων τῶν ἀρχιερέων (Προικονήσου) Παγκρατίου, Διονυσίου, Νικηφόρου, Κοσμᾶ, Βησσαρίωνος, Γαβριὴλ καὶ Σαμουήλ.

Τὸ μοναστήριον τοῦ ἀγίου Ἐρμολάου σήμερον ἀπειλεῖ κρημνισμὸν· διελθὼν τίς οἶδεν ὀπίσους αἰῶνας καὶ πόσους ἀβημήσαν ἐν τῷ μητρῷ αὐτοῦ μοναχῷ, ἀμεληθὲν ὑπὸ ἀρχιερέων καὶ προύχόντων μὲν δικτηρεῖ ἕνα μοναχόν, ἐνῶ ἠδύνατο, περισσῶζον εἴ τι ἀν' ἐκέκτητο, καὶ τὴν κεκτημένην περιουσίαν ἐπαυξάνον ἀποβῆ χρησιμώτατον εἰς τὴν κοινότητα τοῦ χωρίου Προαστεῖου, οὗτινος ὑπέρεκειται, μὲν εἰκοσιπέντε λεπτὰ τῆς ὄρας ἀπέχον αὐτοῦ.

Ἄγνοῶ κατὰ τί καὶ πῶς ὠφέλησεν ἄλλοτε ταῖς τοῦ Προαστεῖου κατοικοῖς· ἀλλ' ὁ περιεργόμενος τὰ λοιπὰ τοῦ Μαρχαροῦ μοναχῶν, ὁ βλέπων ἐρημίαν καὶ στήρησιν τῶν πάντων ἐν ταῖς λοιπαῖς, ὁ βλέπων γεγυμνωμένον παντὸς στολισμοῦ καὶ βιβλίου παντὸς τὸ ἐν ὠραιοστάτη θέσει τῆς Ἀλωνείας κείμενον μοναστήριον Παραδεισι, αἰσθάνεται τινα ἀνακούφισιν ἐν τῷ τοῦ ἀγίου Ἐρμολάου εὐρίσκει χρονικὰ τινα σημειώματα, ἐν αὐτοῖς ταῖς βιβλίαις τῆς καθημερινῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀκολουθίας ἀποσπασθέντα, διαφυγόντα δ' οὕτω τὴν ὀλεθρίαν φιλομάθειαν ἡγουμένου λογιστάτου. Καὶ ταῦτα δ' εὐχαριστοῦσιν ἡμῶν τὸ ζητητικόν. Μετὰ τσσαύτας συλήσεις καὶ καταστροφὰς ἀρκούμεθα εἰς τὸ ὀλίγον. Ἦν μὴ κρέας παρῆ, ταρῆχω στερκτέον, ἔλεγον οἱ παλαιοί. Ἡμεῖς ἀπὸ πολλοῦ συνειθίζομεν ἄν στέργωμεν τῷ ταρῆχῳ. (1)

M. IQ. ΓΕΔΕΩΝ.

(1) Τὸ παρὸν ἐστὶν ἀπόσπασμα μακρᾶς διατριβῆς περὶ Προικονήσου, ἣτις ἔσται ἐκδομένη, σὺν Θεῷ, κατὰ τὸ ἔαρ τοῦ προσεχῶς ἔτους.

ΚΑΡΔΙΑ ΣΚΕΠΤΙΚΙΣΤΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ARDEL

(Εκτὸ μετὰφρασιν I. N. F.)

— Λαιπὸν, ὀριστικῶς, μὴ ἀρίνεις; Προτιμᾶς νὰ ἐπιστρέψῃς χωρὶς νὰ ἐπισκεφθῇς τὴν Γλυπτικὴν;

— Νὰ σοῦ πῶ, ἀγαπητῆ μου, σὲ τίποτε ἄλλο δὲν εἶμαι τόσο ἀδιάφορος ὅσον ἔστ' ἀγάλματα... ἄλλως τε εἶνε πλέον ἢ ὦρα πέντε καὶ μισή πρέπει νὰ γυρίσω νὰ ἐνδύθῃ. Δεῖ-
πνῶ εἰς τὴν πόλιν καὶ ὁ σύζυγός μου, καθὼς τὸ ξέρεις, εἶναι ἡ προσωποποίησις τῆς ἀκριβείας.

Καὶ αἱ δύο νέαι γυναῖκες ἐσταμάτησαν ἐμπρὸς εἰς τὴν κλίμακα ἣτις ὠδήγει ἀπὸ τὰς αἰθούσας τῆς ζωγραφικῆς εἰς τὸν κήπον τοῦ ἐρᾶνετο, ἀπὸ τὴν ἀφρονίαν τῶν ἀγαλμάτων, ὡς σπαρμένος μὲ μορφὰς λευκάς, διαγραφόμενας ἐπὶ τοῦ χλωροῦ ἐδάφους τῆς πρασινάδας. Κατέ-
βαιναν βραδέως τὰς βαθμίδας μὲ τὸ νωχελὲς ἐκεῖνο βῆμα τῶν πολὺ κομψῶν γυναικῶν, πολὺ βέβαιαι ὅτι καμμία λεπτομέρεια τῆς ἐνδυμασίας τῶν δὲν ἠδύνατο νὰ δώσῃ ἀφορμὴν σὲ ἐπικρί-
σεις. Δὲν εἶχαν βεβαίως περιπατήσει πολὺ διὰ μέσου τῶν πολυκρήμων αἰθουσῶν, οὐδ' εἶχαν
κουράσῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς παρατηροῦσαι τὰς ἐκτεθειμένας εἰκόνας. Αἱ ὄψεις τῶν τόσο γαλήναι
ὅσον καὶ δύο ὥρας πρὶν, ἔταν εἰσηλθόντες εἰς τὴν ἐκθεσιν, ἐφάνεροναν καταφανῶς αὐτὴν τὴν ἀπο-
κούρασίν των. Εἶχαν κάμει ἀπλῶς ἓνα εὐχάριστον περίπατον, καλλιτεχνικὸν τάχα, μόνον
ἕνεκα τοῦ μέρους ὅπου ἐγένετο καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ὁποῦ ἀπῆλθουσιν τῆς ὕλης
γυναικείας ἐκείνης εὐχαριστήσεως νὰ παρατηρῶνται παρὰ πολὺ καὶ ν' ἀπεικονίζωνται τὸν διακρι-
τικὸν σεβασμὸν ὀφθαλμῶν τοὺς ὁποῦς ἔθελγον κατὰ τὴν διέθεσίν των.

— Λαιπὸν, Ἰσαβέλλα, θὰ μείνεις ἀκόμη;

— Ἀγαπητῆ μου ἔχω διάθεσιν νὰ συμπληρώσω ὀλοτελῶς αὐτὴν μου τὴν περιή-
γησιν... καὶ κατὰ μείζονα ἄλλως τε λόγον ὑπεσχέθημι νὰ συναντήσω τὰ μικρά μου μὲ
τὴν τροφὸν των καὶ πρέπει νὰ τηρήσω τὴν ὑπόσχεσιν... ὦρα ἐξ παρὰ τέταρτον... ἔχω
ἀκόμη εἴκοσι λεπτά. Μὰ δὲν θέλω σ' ἐμποδίζω... λαιπὸν θὰ ἦσαι ἀπόψε εἰς τοὺς Bernes...
διὰ ν' ἀπολαύσῃς ὅλην τὴν εὐχαρίστησιν τοῦ Poker... Au revoir, ἀγαπητῆ μου, τὸ
γληγορότερον, ἔ; ἔσφιξαν τὰς χεῖρας των μειδιῶσαι ὡς φίλαι ἐκτιμώμεναι ἀμοιβαίως, τοσοῦ-
τον μᾶλλον καθόσον καὶ αἱ δύο εἶχον ἐξ ἴσου προικισθῆ ἀνεπιφθόνως ἀπὸ τὴν καλὴν φύσιν.
Καὶ ἡ κόμῃσα Ἰσαβέλλα De Vianne ἔμεινεν ἐν δευτερόλεπτον ἐπὶ τῆς φλιξ τοῦ κήπου ἀκο-
λουθοῦσα διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὴν σύντροφόν της, ἣτις ἀπεμακρύνετο ἀφίνουσα νὰ σύρωνται αἱ
πτυγαὶ τοῦ μεταξωτοῦ της φορέματος ἐπὶ τῆς ἄμμου, λυγίζουσα τὴν μέσην της, μ' ἐκεῖνα
τὰ χρυσοκίτρινα μαλλιά της στριμμένα ἀφροειδῶς κάτω ἀπὸ τὴν σκοτεινὴν ψάθα τοῦ κα-
πέλλου της.

Καὶ ἔπειτα ἀπέβλεψε πρὸς τὴν ἰδίαν της καλλονήν, τὴν γοητεῖαν τῆς ὁποίας εἶχε βε-
βαιωθῆ ὀλίγον πρὶν, μέσα εἰς τοὺς μεγάλους καθρέπτας τῆς αἰθούσης τῆς συνδιαλέξεως. Καὶ
ἐλαφρὸν μειδίαμα ἱκανοποιήσεως μόλις διαγραφόμενον διετρεξε ἐπὶ τῶν χειλέων της. Εἶχεν

τὴν συναίσθησιν ὅτι ἦτο ἱκανὴ νὰ ὑποστῆ αἰκνὴ ἴσως σύγγρασιν. Ἐπειτα ἀκολουθοῦσα τυ-
χαίως ἓνα διάδρομον τοῦ κήπου ἤρπασε νὰ προβαίνει νωχελῶς κατ' εὐθείαν μὲ βῆμα ἀριστο-
κρατικὸν καὶ ἀδιάφορον χωρὶς νὰ φροντίζῃ διόλου διὰ τὴν ἀπομόνωσίν της, σὺν γυναικᾶ συ-
νειθισμένη ἀπὸ τὴν πρόωρον γηραῖαν της νὰ ἐμπιστεύεται μόνον εἰς τὸν ἑαυτὸν της σὲ κάθε
τόπον καὶ περίστασιν· ἀλλ' ἔξαφνα τὸ πρόσωπόν της ἔχασε ἐκείνην τὴν ἀφρημένην ἔκφρασιν
καὶ ἀνεπαίσθητόν τι θάμβημα ἐξωγραφίθη ἐπ' αὐτοῦ εἰς τὴν θέαν νέου τινος ἀνδρός—ἐπάνω
κάτω τριανταπέντε ἐτῶν—ὅστις ἐστέκετο ὄρθιος ἐμπρὸς σ' ἓνα ἄγαλμα τοῦ ὁποῦ ἐσπού-
δαζε τὰς λεπτομέρειας τόσο προσεκτικῶς ὥστε δὲν ἐπρόσεξε διόλου τὴν γυναικᾶ πού ἦτο
πλάγι του καὶ τὸν παρατηροῦσε μὲ ἓνα κρυφὸν μειδίαμα.

— Μὰ τί ἀφρημένος ἄνθρωπος ποῦ εἶσαι σήμερα, καλέ μου ἐξάδελφε, εἶπε μὲ
σκωπτικὴν τινὰ φωνήν.

Καὶ τὸ αἰφνιδίως φωτισθὲν πρόσωπόν της ἐφάνερονε ὅτι ἡ συνάντησις αὐτῆ δὲν τῆ ἦτο
διόλου δυσάρεστος. Οὗτος ἐστράφη.

— Ἰσαβέλλα... μὲ συγχωρήτε... αὐτὸ τὸ ἔργον τόσο ἐκυρίευσεν τὴν προσοχὴν μου ὥστε,

— Ὡστε διατρέχετε τὸν κίνδυνον νὰ λησμονήσητε ὅλως διόλου τοὺς ζωντανοὺς διὰ
τὰ ἀγάλματα... Ἐπὶ τέλους δὲν σοῦ κρατῶ κῆκία... Εἶνα πολλὸς καιρὸς ποῦ εἶσαι εἰς
τὴν ἐκθεσιν;

— Μόλις ἔφθασα καὶ ὑπὸ τὴν ιδιότητά μου ὡς πρωτοτύπου, ἀφοῦ μ' αὐτὸ τὸ ἐπίθετον
εὐχαριστήσθε νὰ μὲ φιλοδώρητε συχνά, μ' ἀρέσει νὰ ἐρχομαι νὰ βλέπω μερικὰ ἀγάλματα μὲ
τὸ φῶς τοῦ δειλινοῦ· αὐτὸ τὸ εἶχα ἰδιαιτέρως παρατηρήσει πρὸ τριῶν ἡμερῶν εἰς τὸ βερνί-
κωμα... καὶ σεῖς λαιπὸν εἶσθε ὀλομόναχην ἐδῶ;

— Ὀλομόναχην· ἡ Κα Dartigue μ' ἐγκατέλειψε πρὸ ὀλίγων λεπτῶν, καὶ περιμένω τὴν
ὦραν κατὰ τὴν ὁποῖαν θὰ παραδώσω ἑμαυτὴν ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τὴν κατοχὴν τῶν τέκνων μου καὶ
τῆς ἀμάξης μου. Σᾶς εἰδοποιῶ ὅτι μέχρι ἐκείνης τῆς στιγμῆς σᾶς κρατῶ ὡς συνοδόν· ἀφοῦ
γνωρίζετε ἀπὸ γλυπτικὴν ὡς τὴν ἐπισκεφθῶμεν ἁμῶν. Ἐπειτα συνέχισεν.

ΑΝΑΛΕΚΤΑ.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ.

Τὸ μέταλλον τοῦ μέλλοντος. — Ἡ ἐν τῇ ἐφαρμογῇ ἐπιτυχία τοῦ ἀλουμίνου ὁσημέραι καὶ καταπλη-
κτικῶς εὐρύνεται· ἐκτὸς τῶν πλοίων, ἀεροστάτων, ἐπισκεπτηρίων, μελετᾶται ἤδη ἢ δ' αὐτοῦ κατασκευὴ ἀνα-
σπαστῶν τῶν μεταλλείων καὶ ἡ τελειοποίησις τῶν καλωδίων, τῶν ἀσφαλιστικῶν λυχνιῶν κ. λ. Τὸ εἶδ. βάρος
τοῦ μετάλλου τούτου εἶναι μόνον 2,57, λαμβανόμενης δὲ ὑπ' ὄψιν καὶ τῆς ἀθεκτικότητος αὐτοῦ ἐν συγ-
κρίσει πρὸς τὸν σίδηρον καὶ γάλυβα, ἐπιτυγχάνεται ἡ κατὰ τὸ ἥμισυ σχεδὸν ἐλάττωσις τοῦ βάρους τῶν κατα-
σκευαζομένων ἀντικειμένων· καὶ ἡ τιμὴ του δὲ κατατᾶ εἰς τὸ μυθωδῶς εὐτελες, διότι ἐνῶ τῷ 1853 ἐτιμᾶτο
χρῆμα φργκ. τὸ χιλιγρμ. ἤδη ἡ ἐμπορικὴ του ἀξία κυμαίνεται μεταξὺ τῶν 5 καὶ 6 φράγκων· ἐσχάτως μάλιστα
ἀγγέλλεται ὅτι ὁ ἐν Βερολίῳ δόκτωρ Μάγερ διὰ νέου τρόπου βιομηχανικῆς παραγωγῆς θὰ ἐπιτύχῃ τὴν εἰς
ὀλίγα ἑκατοστὰ ἀξίαν του, τοῦθ' ὅπερ δικαιοῦται πληροῦστα τὴν ἐπὶ κεφαλῆς ὄνμασίαν τοῦ μετάλλου.

Ἀντικαταστάται τῆς σακχάρους. — Ἐκτός τῆς σακχαρίνης, χημικῆς οὐσίας, ἥς τόσην χρῆσιν ποιῆται ἐπ' ἐσχάτων ἢ θεραπευτικῇ, μάλιστα εἰς τὰ διαθητικὰ νοσήματα, ὑποβλήθησαν πρὸ μικροῦ εἰς τὴν Ἑταιρίαν τῶν Βιομηχανῶν τῆς σακχάρου ἐν Βρουνσβίκ δαίματά τινα νέας οὐσίας, Βαλλίνης κληθείσης καὶ πρωωρισμένης ὡς ἀντικατάστασις τῆν πρώτην. Ἡ βαλλίνη ἀνακαλυφθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἐκ Βερολίνου χημικοῦ Βλανζαχαρόνι 200 ἄκις πλέον τῆς κινῆς ζακχάρου καὶ δὲν παρουσιάζει τὰς ἐλλείψεις ἃς ἀποδίδουσι τῇ σακχαρίνῃ· ἀγνιεύεται εἰσέτι ἢ ἀκριβῆς χημικὴ σύστασις τοῦ νέου σώματος.

Τροχιά βολῆς Κρούπ. — Τεράστιον τηλεβόλον τῶν περιουμένων ἐργαστασίων, βάρους 21 τόννων, περιγράφει μικρὸν βιβλιάριον διανεμηθὲν ἐν τῇ ἐκθέσει τοῦ Σικάγου. Ῥίμμα 274 λίτρ. μετὰ πυριτιδογνώσεως 253 καὶ ἀρχικῆς ταχύτητος 2099 ποδῶν τὸ δευτερόλεπτον, δύναται νὰ φθάσῃ εἰς ἀπόστασιν 20 χιλμτρ. διαρκούσης τῆς διαβάσεως αὐτοῦ 70 δευτερ. καθ' ἣν ἡ μεγίστη ἀνύψωσις ἐπὶ τῆς διαγραφομένης καμπύλης εἶναι περίπου 6500 μέτρων! ὑπερβαίνει δηλ. κατὰ τὸ ἡμίολον καὶ πλέον τὸ ὕψος τοῦ Λευκοῦ Ὄρους (4810 μ.).

Ἄνουχες. — Ἡ ταχεῖα αὐξήσις τῶν ἀνύγων εἶναι σημεῖον μεγάλης εὐεξίας.

Στατιστικά. — Κατ' ἔτος γεννῶνται 37 ἑκατμ. παιδία, ἦτοι κατὰ πλέον τοῦ ἐνὸς κατὰ δευτερόλεπτον.

Ἡ καρδία τοῦ ἀνθρώπου κίχνει 70 παλμοῦς ἐν μιᾷ ὥρᾳ, 100,800 κατ' ἔτος· οὕτως ὥστε ἡ καρδία ὀγδοηκονταετῶς ἀνθρώπου συμπληρῶνει 300 ἑκατομμύρια παλμῶν.

Αἱ μηχαναὶ τῆς ὑποδηματοποιίας τόσον ἐτελειοποιήθησαν ἐν Ἀμερικῇ, ὥστε ἐντὸς 16 λεπτῶν περατοῦνται ἢ κατασκευῆ ζεύγους ὑποδημάτων συμπεριλαμβανομένης τῆς ραφῆς τῶν κνημίων καὶ τῆς περιτυλίξεως ἐντὸς κατῶν.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ.

Ἐγίνετο λόγος περὶ δεσπινίδος μεγάλας καὶ ἀδικαιολογήτους ἀξιώσεις περὶ μουσικῆς ἐγούσης. Ὁ Κύριος Πηδῆκτούλης, ὅστις θὰ εἶγεν ἀναγκῶσι τὰ περὶ Μοζάρ, ἐκήρυξεν ὅτι ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος δεσποινὶς παίζει τὸ κλειδοκώμβalon εὐαγγελικώτατα.

Ἄλλ' ἐπειδὴ οὐδεὶς κλειδοκωμβάλιστῆς ἀναφέρεται ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ, ἀπήντησεν εἰς τὰς ἐξηγήσεις τὰς ὑποίας τῷ ἐξήτητον:

— Ἡ δεξιὰ τῆς χεῖρος ἀγνοεῖ τί ποιῆ ἢ ἀριστερά.

* *

Νεαρός ἐπαρχιώτης μετέβη, ὅπως καὶ τόσαι ἄλλοι, νὰ σπουδάσῃ τὰ νημικὰ εἰς Ἀθήνας· ἀλλ' αἱ περιστάσεις — ποὺς ξεύρει — τὸν ἠνάγκασαν πᾶν ἄλλο νὰ κίχμῃ παρ' ὅ,τι ἀπῆται τὸ ἀφθῶνως κενούμενον πατρικὸν βαλάντιον· τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ἐπερνούσε ζωὴν χαριτωμένην, τὴν ὁποίαν ἔξαρχα διακόπτει ἢ ἐν μέσῳ Ἀθῆνας ἐνσκηψίς τοῦ γέροντος· ὁ καλὸς υἱὸς χρησιμεύει ὁδηγὸς τοῦ φιλοθεάμονος καὶ περιέργου πατρὸς του καὶ ἐκπληροῦ ὅσον ἐνδέχεται εὐσυνειδήτως τὸ νέον του ἔργον. Οὕτως ὥστε ὅταν ὁ πατὴρ του τὸν ἠρώτησε περὶ μεγάλου οἰκοδομήματος καιμένου ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀκαδημίας, τὸ ὅποῦν ἔτυχε νὰ μὴ γνωρίζῃ ὁ δικηγόρος τοῦ μελλοντος, ἔκρινε καλὸν νὰ ἐρωτήσῃσι παρατυγόντα διαβάτην:

— Ἄμ εἶναι ἡ Νομικὴ Σχολή. (!!!)

Προσωρινὴ Διεύθυνσις ἐν τῷ βιβλιοπωλείῳ Βαφειάδου, ἐν Πέτρῳ, Πλατεῖα Τοῦνελ, ὡς καὶ ἐν τῷ τυπολιθογραφείῳ Ἐπ. Σούμα καὶ Σας, Γαλατᾶ Καραάκροῦ, ὁδὸς Ζουλφαρῆ ἀριθ. 27.